

ONDENKBAAR

Bianca Nederlof

Uitgeverij LetterRijn Leidschendam

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Eerste druk, april 2018

© 2018 LetterRijn

Auteur: Bianca Nederlof

Redactie: Theo van Rijn

Grafische vormgeving: LetterRijn

Drukwerk: Grafistar B.V. Lichtenvoorde

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

isbn: 978-94-918755-1-9

Ralf

zaterdag, 6 augustus

‘Ben je er klaar voor?’ Janiek grijsde zoals alleen hij dat kon. Uitdagend, met een twinkeling van ondeugd in zijn donkerbruine ogen.

De passagiers om hen heen dromden al naar de deuren nog voordat de trein tot stilstand kwam. Het benauwde hem. Sinds hij Janiek had leren kennen, had hij weinig behoefte aan het opzoeken van drukte, maar die wilde zelf in het weekend zijn energie kwijt. En juist naar deze dag had hij al een hele tijd uitgekeken.

Janiek trok hem aan zijn hand overeind en loodste hem mee het perron op. Daar liet hij zich door Janiek meevoeren in de massa, zijn hand warm en veilig in die van hem.

In de hal bij de uitgang stroomde het publiek toe bij de piano, waar een donkere dragqueen vol overgave *It's raining men* speelde. Het lied werd meegezongen door tientallen toeschouwers. Jong, oud, man, vrouw, homo, hetero en iedereen die niet met zulke strakke definities kon worden aangeduid, had zich hier op deze plek verzameld.

Fouter kan het niet, flitste het door zijn hoofd. Als zijn vader hem hier zo zou zien ... Hoewel hij al een hele tijd geen contact meer met hen had, kon hij toch de verwijtende blikken van zijn ouders niet uit zijn hoofd zetten.

Janiek merkte zijn aarzeling en trok aan zijn hand. ‘Kom mee,’ riep hij uitgelaten, als een jonge hond op een speelveld.

Het bezorgde hem een glimlach. De gedachte aan zijn vader en moeder duwde hij weg en hij stond zichzelf toe om zich te laten onderdompelen in de opgetogen sfeer die vandaag Amsterdam had overgenomen.

Samen wurmden ze zich het station uit en kwamen terecht in de deining van het stadscentrum. Trams knarsten voorbij, fietsers vonden nauwe doorgangen tussen de mensen door, auto's kropen ronkend en ongeduldig door de straten achter bussen aan. Steeds dieper raakten ze in het hart van de stad, de bassen van de opzweepende muziek dreunden hier al door tot in zijn lijf. Nog steeds hielden ze elkaars hand vast, bezweet en gloeiend, net als hun lichamen als ze op een veel te warme nacht in bed stevig tegen elkaar aan lagen.

De zomerhitte straalde door de overvolle grachten, de lucht zinderde van de ontblote bovenlijven die dicht tegen elkaar aan bewogen. Mensen vierden de vrijheid van het kunnen zijn wie je wilt zijn en het kunnen doen wat je wilt doen. De geur van cannabis dreef in wolken voorbij, tafeltjes op terrassen stonden vol met lege wijnglazen en bierflesjes en dansend op de bruggen maakte een groepje mannen geen geheim van de snuifjes witte poeder die hen nog meer ophitsten.

Het was alsof op deze dag alles klopte. Onophoudelijk bleef Janiek grijnzen, de manier waarop hij hiervan genoot maakte hem woest aantrekkelijk.

Janiek was bijzonder. Anders dan zijn eerdere ervaringen. Bij hem was er niet alleen de seks die uitzonderlijk aangenaam was, er was meer. Zoveel mogelijk tijd samen zijn. In de supermarkt eindeloos discussiëren over wat ze gingen eten. Nieuwe recepten uitproberen en er idiote ingrediënten aan toevoegen. Tot tranen toe lachen om stomme, zelfbedachte grapjes. Samen de hele dag op een terrasje zitten en commentaar leveren op voeten, schoenen en teenslippers. Hij dacht aan de voetmassages die Janiek hem gaf. Ultiem genot, zelfs intiemer dan seks. Met hoeveel aandacht en liefde zijn vriend dan zijn voeten verzorgde, was iets wat hij nooit eerder had gevoeld.

Nog geen halfjaar waren ze nu bij elkaar, maar hij was ervan overtuigd dat dit pas het begin was van een langdurig samenzijn. Elke dag dat hij bij hem was, leerde hij hem beter kennen en

tot zijn eigen verbazing was hij daadwerkelijk van hem gaan houden. Dit was meer dan zomaar een vriendje, dit was écht.

Net op het moment dat hij Janiek wilde voorstellen een witbiertje te gaan halen, klonk aan de overkant van de Prinsengracht een doffe dreun die aanzwol tot een schokgolf van geluid.

Allebei tegelijk hielden ze stil, nog steeds door hun handen met elkaar verbonden. Ook om hen heen stopten mensen met bewegen. Vanaf de grachten dreunde nog steeds een zware technobeat, maar daar doorheen leek geschreeuw door te dringen.

Kort keken ze elkaar aan. Om hem heen kwamen mensen in beweging, begonnen te duwen en Janiek probeerde hem mee te trekken, terwijl hij iets tegen hem riep wat niet aankwam. Het enige wat hij zag was dat Janieks mond bewoog.

Zelf kon hij zich niet verroeren. Janieks vingers gleden uit zijn hand. Om hen heen ontstond een stroom van mensen waarin zijn vriend werd meegevoerd, weg van de kade. Weg van hem.

En toen gebeurde het. Vlakbij.

Oorverdovend. De grond trilde, hij voelde het tot in zijn maag. Hij zakte in elkaar, sloeg zijn handen over de oren. De luchtdruk deed hem wankelen, hij verloor zijn evenwicht en kwam op straat terecht. Zijn hoofd was overgenomen door een allesoverheersende fluitende toon die al het andere in zijn hersenen verdrong.

Langzaam kwamen de normale geluiden terug, tot het lawaai in één klap losbarstte. Er was muziek, geschreeuw, plastic bekers die naast zijn hoofd werden vertrapt.

Hij hapte naar lucht en opende zijn ogen, zijn handen schaafden over de ruwe straatstenen. Om hem heen gebeurde te veel om te kunnen verwerken. Er was geen besef, er waren geen gedachten. Misselijk probeerde hij overeind te komen. In slow motion kwam hij in beweging. Na enkele minuten – of waren het seconden? – stond hij eindelijk op, zijn benen konden hem maar net dragen.

Zweet deed zijn shirt tegen zijn rug plakken en hij leunde tegen de gevel van een café. Pas toen begonnen zijn zintuigen weer waar te nemen. De wereld om hem heen werd versneld afgespeeld. Mensen leken doelloos door elkaar heen te rennen. Droge lucht brandde in zijn ogen. De geur van kruit – oud en nieuw – vermengd met de schroeilucht van een barbecue. Hartverscheurende kreten van mensen die wilden vluchten, maar niet konden weggkomen. Woedende schreeuwen van anderen die beseften wat er was gebeurd en machteloos toekeken. Vanuit de verte de tweetonige sirenes van de hulpdiensten, als grondritme onder de paniek.

‘Janiek ...’ was het enige wat hij kon uitbrengen.

Zes maanden na de aanslag

Evelien

woensdag 1 februari

Als of ze zijn voorgeprogrammeerd, drommen de reizigers op het station naar voren op het moment dat de trein richting Den Haag HS knarsend en piepend binnenkomt. De kudde valt uiteen in kleinere groepjes die zich voor de verschillende deuren hebben geposteerd. Enkele mensen stappen uit, voordat de nieuwe passagiers zich naar binnen dringen.

Strategisch heb ik me aan de zijkant opgesteld en kan me al snel de trein in wurmen. Meteen neem ik het trapje naar het bovendeck, waar ik nog net een vrij plaatsje naast het gangpad weet te bemachtigen.

De eerste weken na de aanslagen bij de Amsterdam Pride was iedereen extra op zijn hoede. Ik merkte het ook op het station in Dordrecht en al helemaal in Rotterdam. Mensen stonden meer verspreid, haastten zich nog sneller dan anders naar de uitgangen en bleven niet hangen in de stationshal.

Nog steeds krijg ik een misselijkmakend gevoel als ik terugdenk aan de beelden van afgelopen zomer op tv. De complete chaos in de binnenstad en op het station. Bijna gelijktijdig twee explosies in de binnenstad en eentje in de centrale hal van Amsterdam Centraal. Zesentwintig doden, tientallen gewonden. Weer voel ik die ijsskoude stroom die door me heen schoot op het moment dat ik het hoorde. Meteen belde ik Eric. Hij ging tenslotte elk jaar, dus ging ik ervan uit dat hij daar op dat moment ook was. Wat een geluk dat hij moest invallen op zijn werk en daardoor niet naar Amsterdam kon.

Op mijn telefoon kijk ik of er al een berichtje van hem is. Die broer van me heeft het hele weekend niets laten horen, wat niets voor hem is. Misschien was het niet zo tactvol van me om te zeggen dat hij moest ophouden met zijn geklaag over wat er is gebeurd, maar het is inmiddels al een halfjaar geleden.

Geen teken van leven van hem. Via Facebook wel een vriendschapsverzoek van een of andere An de Vries, een naam die mij niets zegt. Nieuwsgierig klik ik op accepteren. Het profiel is zo te zien nieuw aangemaakt. Er staat weinig informatie op en maar één profielfoto, van een boom. Wel vind ik de plaatsnaam, Nieuwerkerk aan de IJssel. Ik glimlach, het zal wel iemand zijn die ik van vroeger ken. Maar wie dan? Mijn gedachten glijden over de tijd die ik daar doorbracht. De basisschool en de eerste klassen van de middelbare school voor we verhuisden naar Rotterdam. Misschien iemand die getrouwd is en nu een andere achternaam heeft? Maar de naam An zegt me ook niets.

Traag zet de trein zich in beweging. De geuren van de mensen om me heen dringen mijn neus binnen. Ik rits mijn jas open. Het is handig dat ik nu met Sander zo dicht bij het station woon, alleen ga ik steeds vaker net op het laatste moment de deur uit.

Naast me in het gangpad staat iemand met een schouder tas die tegen mijn bovenarm drukt. In de spits met de trein is niet ideaal, maar met de auto van Dordrecht naar Rotterdam breek je rond deze tijd in de ochtend ook geen snelheidsrecords. Bovendien heeft Sander meestal de auto nodig, voor hem met zijn onregelmatige werktijden en nachtdiensten is het ov geen fatsoenlijke optie.

Naast me zit een dunne jongen met een nauwelijks zichtbare grijns op zijn gezicht. Ik schat hem een paar jaar jonger dan ik, misschien net twintig. In zijn handen heeft hij de nieuwste Samsung-telefoon. Ik kan het niet laten om stiekem op zijn scherm te gluren en zie dat hij in een whatsapp-gesprek is beland waar veel smileys en hartjes heen en weer gestuurd worden.

Tegenover me zit een man met een grijze haardos, zijn hoofd

achterover met gesloten ogen en zijn handen gevouwen om zijn omvangrijke buik. Het is dat hij af en toe een soort snuifgeluid maakt, anders zou ik bijna denken dat hij dood is.

De vrouw schuin tegenover me staart onbewogen naar buiten. Haar make-up lijkt zorgvuldig aangebracht, en haar sluike zwarte haar is onberispelijk in model gebracht. Zojuist snoof ik nog een wolkje op van het parfum dat om haar heen zweeft. De harde lijnen in haar gezicht laten zien dat haar mond vaak naar beneden hangt en ik vraag me af waar ze naartoe onderweg is.

De immense opluchting toen ik Eric aan de telefoon kreeg en hij vertelde dat hij gewoon in Rotterdam aan het werk was, ook dat zal me altijd bijblijven. Nooit eerder heb ik in zo'n korte tijd zulke heftige en tegenstrijdige gevoelens gehad. Een leven zonder Eric zou ik me niet kunnen voorstellen. Toch heb ik het gevoel dat we uit elkaar aan het groeien zijn. Ik weet dat ik er moeite in moet stoppen om hem vaker te zien, zeker nu we in verschillende steden wonen en we elk veel meer een eigen leven hebben.

Degene met de tas in het gangpad is ondertussen een pasje opgeschoven, zodat ik daar geen last meer van heb. Buiten flitst de graffiti op de betonnen platen langs de rails voorbij.

Eric en ik zijn met elkaar vergroeid, al sinds onze geboorte. Ik ben exact vier minuten ouder dan Eric, een feit dat ik hem als kind altijd graag onder de neus wreef als ik ergens mijn zin niet in kreeg. Het ging om onzinnige dingen, die voor ons op die leeftijd van levensbelang leken, zoals welke tekenfilm we voor de honderdste keer wilden kijken. Meestal won ik met Keizer Kuzco tegenover Eric's voorkeur voor Monsters Inc. Uiteindelijk keek hij toch altijd weer mee, het was onvoorstelbaar dat we niet samen voor de tv zouden zitten en probeerden elkaars bakje chips te plunderen.

De trein mindert vaart voor station Barendrecht. Ik twijfel of ik hem een berichtje zal sturen.

Nadat de trein tot stilstand is gekomen, is er een wisseling van

passagiers. Twee puberjongens komen luid pratend voorbij. De kleinste van de twee heeft een zwarte capuchon over zijn hoofd getrokken. Hun buitenlandse accent heeft de vrouw tegenover me uit haar trance doen ontwaken. Bijna onmerkbaar beweegt ze haar hoofd, alsof ze niet wil laten merken dat ze hen bekijkt. Misprijzend kijkt ze de jongens na en ik kijk de vrouw vuil aan. Snel kijkt ze van me weg en fixeert haar blik weer op buiten. Even overweeg ik om haar aan te spreken over het feit dat niet elke getinte jongere een potentiële terrorist is, maar ik kan me inhouden. Sander zegt vaak tegen me dat ik moet proberen geen impulsieve dingen tegen vreemden te zeggen. Zelf vind ik juist dat het leuke gesprekken kan opleveren, toch besluit ik nu maar om de vrede te bewaren.

De jongen naast me zit nu breeduit te grijnzen. Jammer dat hij zijn telefoon zo heeft gedraaid dat ik niet meer op het scherm kan kijken. Uiteindelijk stuur ik Eric een berichtje waarin ik vraag of hij aan het werk is vandaag in café Sjaan, dan kan ik na mijn werk bij hem langskomen. Zo kan ik gelijk wat eten daar, Sander heeft toch een late dienst.

Nadat ik het bericht gestuurd heb, check ik of hij nog iets op zijn Instagram heeft gezet. Zelf doe ik daar niet zoveel mee, maar Eric zet er regelmatig wat op. Vooral van feestjes die hij afgaat met zijn collega's die ondertussen vrienden zijn geworden. Maar ook daar staat van afgelopen weekend nog niets op. Raar.

De trein rijdt het donkere station van Rotterdam Blaak in. Naast me komt de jongen in beweging. Hij wurmt zich langs me heen en vervolgens het gangpad door om uit te stappen. Onwillekeurig kijk ik hem na terwijl hij naar de uitgang loopt, nog steeds met zijn blik op zijn telefoon gericht.

Als we weer boven de grond komen, krijg ik een melding van Facebook Messenger. Het is van die An de Vries.

Je krijgt nog een kans.

Een paar seconden blijf ik ernaar staren. Wat moet dat betekenen? Wat voor kans? Waarvoor? Koortsachtig zoek ik in

mijn geheugen naar een aanknopingspunt, maar er komt niets bovendrijven. Voordat ik haar blokkeer zal ik haar ook nog een kans geven.

Hoe bedoel je? stuur ik terug, net als we Rotterdam Centraal binnen rijden. Mijn telefoon stop ik terug in mijn tas en ik hijs mezelf overeind om uit te stappen.

Drie maanden na de aanslag

Uit het dagboek van Lieke

Zondag 30 oktober

Volgens Liesbeth kan het helpen als ik mijn gedachten opschrijf. Het voelt raar. Mijn eigen handschrift komt me vreemd voor.

De laatste keer dat ik in een dagboek schreef, is jaren geleden. Wanneer ben ik gestopt? Toen ik 13 was, misschien 14. Te druk met school.

Liesbeth zegt dat ik dit niet echt als een dagboek moet zien en gewoon moet schrijven wat er in me opkomt. Ik zei dat ik niet wist of dat wel zou werken.

Het is fijn om met Liesbeth te kunnen praten, al is het maar een uurtje in de week. Ze zegt dat ze vaker cliënten heeft gehad die in een soortgelijke situatie zitten als ik, hoewel het nooit helemaal te vergelijken is. 'Iedereen heeft sowieso zijn eigen verhaal,' zei ze.

Ik huil veel als ik bij haar ben. Soms kom ik amper aan praten toe. Ik legde haar uit dat het een chaos in mijn hoofd is, alsof mijn gedachten uit onontwarbare knopen bestaan. Misschien heeft ze wel gelijk, dat het schrijven me ook kan helpen.

Ze heeft medicijnen voorgeschreven, antidepressiva. Liesbeth denkt dat het me kan helpen om mijn gedachten wat rustiger te krijgen. Ik hoop het maar. De pillen heb ik opgehaald, vanavond zal ik de eerste moeten innemen.

Tim kwam vandaag langs om zijn laatste spullen op te halen. Twee weken geleden hebben we besloten dat het niets meer

werd tussen ons. Tim begreep me niet. Hij snapte niets van mijn twijfels. Mijn angsten. Mijn gevoelens. Als ik huilde, kon hij me niet troosten. Als ik bang was, kon hij mij niet veilig laten voelen.

Het deed me helemaal niets toen hij vandaag voor de deur stond. Van tevoren had ik alles al in een boodschappentas gedaan. Twee shirts, drie losse sokken, de instantkoffie die hij altijd dronk, een actiethriller waarin hij was begonnen.

Ik liet hem niet eens binnenkomen, vanuit de gang gaf ik hem de tas aan.

‘Hoe is het?’ vroeg hij nog.

‘Prima,’ loog ik. Hij nam er genoeg mee. Aan zijn gezicht te zien wilde hij niets liever dan zo snel mogelijk weer verdwijnen. Nadat hij de tas had aangepakt, draaide hij zich meteen om en liep weg. Tot mijn eigen verbazing voelde ik alleen maar opluchting.

Evelien

woensdag 1 februari

Na twee haltes met de metro en een paar minuten lopen, ben ik stipt om negen uur in het bedrijfsverzamelgebouw. Van de buitenkant een oud gebouw dat op instorten lijkt te staan, vanbinnen hip met strakke lijnen en kekke ledverlichting in paars en blauw. Alleen de stenen muur aan de achterkant is intact gelaten, om zo nog iets van de sfeer van de oorspronkelijke architectuur te behouden.

Ik groet de receptioniste achter de balie voor ik de stalen trap neem. De dreunen van mijn voetstappen resoneren in het trappenhuis.

In het halletje van de derde verdieping hangt het overdreven grote bord met het logo van Dieren in Nood. Het gestileerde hondenkopje kijkt me droevig aan. Ik heb echt niet het idee dat ik met mijn werk de hele wereld kan redden, en ik zal de laatste zijn die beweert dat ook werkelijk elke binnengehaalde euro naar het redden van manke ezeltjes gaat, maar toch geeft het me een goed gevoel dat ik mijn tijd niet alleen inzet voor het rijker maken van een baas.

Niet dat ik mezelf hier over tien jaar nog zie zitten, er is zoveel meer in het leven dan mijn dagen in een kantoor te slijten. Het lijkt me heerlijk om in de toekomst iets voor mezelf te beginnen. Een winkel in cadeauartikelen of zoiets. Uiteraard met webshop. Voorlopig zit ik hier echter prima, zeker nu, net na het tekenen van de hypotheekakte met Sander. Ons nieuwe huis is wel een stuk verder van het station in Dordrecht af, maar veel ruimer en rustiger dan zijn huidige appartement in de binnenstad.

In de hal groet ik Max, die er met zijn stralende glimlach altijd uitziet alsof vandaag de beste dag van zijn leven is. Hij is

een levendige veertiger met een jeugdige en positieve uitstraling, wat ook wel nodig is met de halfleeg-mentaliteit van Barbara, die soms denkt dat zij hier de hele boel runt. Vandaag draagt Max een kanariegeel overhemd, alsof het niet nog maanden duurt voor de lente weer begint.

Ik stap ons hok binnen, de kleinste ruimte van alle kantoren op onze verdieping. Jennifers bureau staat tegen dat van mij, aan de kopse kant is de plek van Barbara, alsof ze toezicht over ons moet houden. Met de archiefkasten tegen de muur links, kan Jennifer er net langs met haar rolstoel. Achter Jennifer is de stenen muur, met grote ramen die op een zonnige dag genoeg daglicht naar binnen laten. Nu zijn de lampen aan.

Jennifer zit op haar plek, Barbara is er niet. Haar bureau ligt bezaaid met papieren die half uit een mapje getrokken zijn en op haar beeldscherm staat de mailbox open.

‘Môgguh,’ zeg ik tegen Jennifer. ‘Koffie?’

‘Wat denk je.’ Jennifer kamt haar krullerige bruine haar achter haar oor en geeft haar lege mok, de witte met het logo van de zielig kijkende hond erop, aan mij.

In het keukentje schenk ik eerst die van haar vol en daarna de mijne, een blauwe mok met een grote smiley erop. Het zoetje dat ik in Jennifers koffie gooi, lost zich bruisend op. Als ik me omdraai, komt net Barbara binnen walsen. Vandaag draagt ze een zwarte tuniek, met een alarmrood vest erop. Haar aanwezigheid vult de kleine ruimte bijna helemaal. Het is of haar aura meer ruimte inneemt dan ze zelf doet.

‘Goedemorgen,’ zegt ze op haar standaard afkeurende toon. Haar ogen kijken me door haar dikke, zwarte montuur strak aan. ‘Heb je mijn mail gelezen?’

Ik slik mijn ergernis in en kijk van haar weg. ‘Nee, ik ga straks mijn computer opstarten.’

‘Hm,’ humt Barbara. Ze kan het niet hebben als ik niet om negen uur al helemaal startklaar zit. Max maakt er geen probleem van en ik ga ook vrijwel nooit klokslag vijf uur al weg. Barbara

is er zelf altijd idioot vroeg. En ze gaat het liefst als allerlaatste weg om vervolgens 's avonds thuis ook van alles te doen. Soms verdenk ik haar ervan dat ze mailtjes overdag alvast klaarzet, en die 's avonds pas verzendt. Met de twee volle mokken pers ik me langs haar het keukentje uit.

Jennifer zucht als ik de mok naast haar toetsenbord zet.

‘Bijna weekend,’ zeg ik.

‘Ja, nog drie dagen.’

Barbara komt terug, geeft me een afkeurende blik en gaat achter haar computer zitten. Al voordat haar achterwerk de stoel heeft bereikt, dansen haar vingers over het toetsenbord. De mail is inderdaad gisteravond om 21.38 uur verstuurd.

Voordat ik daarmee aan de slag ga, kijk ik of Eric al heeft gereageerd. Niet dus. Na een korte aarzeling wint mijn nieuwsgierigheid het en stuur ik hem een berichtje met de vraag of hij misschien een An de Vries van vroeger kent, en leg mijn telefoon weg om mijn werkmails door te nemen.

Net als ik de bijlagen van Barbara's mail bekijk, komt Max binnen. Schuin achter hem staat een fragiel meisje. Ze draagt een strak donkerpaars truitje met een skinny jeans, waardoor ze mogelijk nog dunner lijkt. Ik schat haar begin twintig. Ze heeft iets zorgelijks over zich.

‘Hallo allen,’ zegt Max. ‘Dit is Lieke. Ze komt hier twee ochtenden per week vrijwilligerswerk doen. Ze kan met van alles helpen. Ondersteuning met aanvragen, administratieve dingen. En ze heeft ervaring in pr en communicatie, dus dat kan ook aan haar worden overgelaten.’

‘Hallo,’ zegt Lieke zachtjes, terwijl ze langs me heen kijkt. Ze blijft op haar plek staan, waardoor ik me genooddaakt voel om op staan. Haar ogen flitsen een kort moment op, daarna lijkt ze naar een punt achter me te staren. Ik krijg een slap handje.

‘Hoi, ik ben Evelien,’ stel ik mezelf zo vriendelijk mogelijk voor. ‘Dat is Jennifer, en daar zit Barbara. Wij regelen hier alles rondom de fondsen, de werving en donaties.’

Jennifer is ondertussen naar ons toe gereden en geeft Lieke ook een hand. Barbara blijft zitten en lijkt niet van plan om van haar plek af te komen. Ze kijkt kort naar het meisje en richt haar ogen dan weer op het scherm voor haar. Gelukkig redt Max de boel door Lieke met zachte dwang in haar richting te duwen.

‘Barbara is de coördinator fondsenwerving,’ zegt hij. Als hij met Lieke dichtbij genoeg is, steekt Barbara een moeizame hand uit.

‘Kun je een beetje fatsoenlijke mails opstellen?’ vraagt ze. ‘Want wat die vorige miep hier de deur uitstuurde, was broddelwerk.’

Het meisje lijkt van haar stuk gebracht. Kort flitsen haar ogen naar Max.

‘Dat kan ze prima,’ zegt hij in haar plaats. ‘Zoals ik al zei, dingen als brieven en mails kunnen jullie uitstekend aan haar overlaten.’

‘Als je ze maar eerst aan mij laat lezen voor je ook maar iets verstuurt,’ zegt Barbara, terwijl ze haar blik weer op het beeldscherm voor zich richt.

‘Goed,’ klinkt het zacht uit Liekes mond. Haar kleurloze lippen persen zich op elkaar.

Jennifer en ik kijken elkaar aan en ik haal mijn schouders op. Vreemd type.

‘Ik laat Lieke de rest even zien,’ zegt Max. ‘Wil jij haar daarna uitleggen wat jullie precies doen?’ Daarbij kijkt hij mij aan.

Ik reageer niet direct. Waarom moet ik dat doen? Tja, aan Barbara laat hij het natuurlijk liever helemaal niet over.

‘Oké,’ zeg ik.

‘Prima. Ga je mee?’ zegt Max tegen het meisje. Ze volgt hem naar de keuken.

Ik neem een slok koffie, zie op mijn telefoon dat Eric nog steeds niet heeft gereageerd, en lees verder in de documenten die Barbara gestuurd heeft. Het is een interessant lokaal fonds waar we een subsidieaanvraag kunnen doen, met zoals gewoonlijk een

nogal ingewikkelde procedure. Uit de bijlagen probeer ik wijs te worden welke documenten we allemaal moeten meesturen en hoe we de motivaties het beste kunnen omschrijven.

Niet veel later duikt Max weer op, met het meisje in zijn kielzog. Nog steeds ziet ze er niet bepaald vrolijk uit, ze kijkt alsof er elk moment iemand een trekker kan overhalen. In haar handen houdt ze een glas thee.

‘En dan zijn we hier weer terug bij de fondsdames,’ zegt hij.

Barbara zet haar bril hoger op haar neus. Ze heeft er een hekel aan als collega’s ons zo noemen. Mij kan het niet schelen, ik vind het wel grappig.

‘Ik pak er even een stoel bij voor je,’ zegt Max en hij loopt ons hok uit.

Het meisje blijft achter. Ze staat erbij alsof ze geen idee heeft waarom ze hier nu eigenlijk is. Als vrijwilliger zal ze toch wel enigszins vrijwillig hierheen zijn gekomen? Al haar aandacht gaat nu uit naar het theeglas in haar handen. Net of ze me niet durft aan te kijken.

‘Leuk dat je hier bent,’ zeg ik.

Even flitsen haar ogen naar mijn gezicht. Het is bijzonder dat zo’n jong meisje vrijwilligerswerk komt doen, vind ik.

‘Wat is de reden dat je hier wilt komen werken?’ vraag ik daarom.

Ze lijkt na te denken over haar antwoord en ik geef haar de tijd, maar er komt niets.

‘Zo!’ klinkt de stem van Max opgewekt. Hij zet een stoel naast me neer. Heel dichtbij.

Ik kijk op en glimlach naar het meisje, dat nu naar me toe schuifelt.

‘Bedankt,’ zegt ze tegen Max.

‘Nou, dan komen jullie er wel uit, toch?’ Zonder een antwoord af te wachten draait hij zich om en verdwijnt.

Het meisje zet onhandig het glas op mijn bureau, net op de rand. De stoel schuift ze naar achteren, gelukkig ook meteen een stuk opzij, en gaat dan zitten.

‘Goed,’ zeg ik. Hoe heet ze nou ook alweer? Ik ben nooit goed geweest met namen. ‘Mieke was het toch?’ probeer ik.

‘Lieke,’ antwoordt ze, met haar ogen op het toetsenbord op het bureau gericht. Er klinkt verontwaardiging in haar stem.

‘Oké. Nou, fijn dat je hier wat vrijwilligerswerk wilt doen.’

Ze knikt en kijkt langs me heen, naar Jennifer, die ons nieuwsgierig zat te observeren en nu opeens op haar toetsenbord begint te rammelen.

‘Heb je al eerder zoiets gedaan?’ vraag ik het meisje.

Ze richt haar ogen op mijn gezicht, alsof ze zoekt naar een veilig houvast. Snel kijkt ze weer naar het beeldscherm. ‘Nee. Niet echt.’

Dit wordt niet gemakkelijk. Misschien moet ik het over een andere boeg gooien. Een open vraag, zoals we geleerd hebben bij communicatie.

‘Hoe ben je bij ons terechtgekomen?’ vraag ik.

‘O,’ zegt ze. ‘Ik zag het eh ... op internet.’

Ik wacht tot ze wat meer vertelt, maar dat was het blijkbaar. Ze pakt haar glas en probeert eruit te drinken. Aan haar vertrokken gezicht te zien, is de thee nog te heet.

‘Goed,’ vervolg ik, ‘dan zal ik je kort uitleggen op welke manieren we geld werven voor Dieren in Nood.’

Ik vertel haar over de lokale en landelijke fondsen, ons netwerk in het bedrijfsleven en de projecten die op particulieren zijn gericht. Het lijkt allemaal langs haar heen te gaan. Pas als ik haar concreet uitleg voor welke taken we haar hulp heel hard kunnen gebruiken, lijk ik haar aandacht vast te kunnen houden.

‘Dus,’ besluit ik, ‘als je misschien verder zou willen gaan met het inscannen van die documenten? Ik laat je straks zien in welke mapjes we alles precies opslaan.’

Ze knikt. Ik pak een van de ordners met papieren die gedigitaliseerd moeten worden en ga Lieke voor naar de printer in de gang, waar alles gescand moet worden. Nadat ik haar het apparaat heb uitgelegd, vlucht ik terug naar ons hok.

Daar draait Barbara zich naar me toe. ‘Een helder licht, of niet?’

Ik schiet in de lach. ‘Nou ja, als het goed is weet ze nu hoe ze alles moet inscannen.’

Barbara stoot een snuivende lach uit. ‘Max neemt ook alles aan waar tieten aan zitten,’ zegt ze. ‘Hoewel, je moet bij haar wel heel goed kijken.’

‘Als je haar met windkracht zes loslaat dan waait ze weg,’ doe ik er een schepje bovenop.

Barbara grinnikt.

Jennifer perst haar lippen op elkaar en staart naar de deuropening. Met een ruk draai ik me om.

Met een strakke blik kijkt Lieke me aan.

‘O,’ zeg ik. ‘Is eh ... is er iets?’

Zonder iets te zeggen draait ze zich om en loopt terug naar de printhoek.

Ik kijk Jennifer aan. ‘Heeft ze het gehoord?’ vraag ik.

‘Denk het wel.’

Barbara snuift. ‘Lekker handig weer van je, Evelien.’

‘Ik ga wel even kijken.’ Jennifer rolt naar de gang om te kijken of het allemaal goed gaat.

‘En?’ vraag ik als ze terug is in ons hok.

‘Er klopte iets niet in de instellingen. Ik heb het gefikst.’

De rest van de ochtend houdt Jennifer het meisje bezig. Voor lunchtijd is ze alweer weg en we vragen ons af of ze ooit terug zal komen.

Tegelijkertijd vraag ik me af of ik nog iets van Eric ga horen en ik besluit om vanmiddag sowieso naar café Sjaan te gaan.